

tioner, kun to Minutter, og det er ikke saa forfærdeligt. — Den højtærede Justitsminister var nylig inde paa den Affære, som er opfaaldt efter Beatrice, og omtalte de Breve, som vare blevne hende fratagne. Ministeren syntes at mene, at Politiet var uden Skyld; men det fremgik ikke klart af den højtærede Ministers Tale, hvorfor det var uden Skyld; thi det fremgik slet ikke af denne Tale, med hvilken Ret Politiet var kommet i Besiddelse af disse Breve, med hvilken Ret Politiet havde gjort sig bekendt med Indholdet af disse Breve, og med hvilken Ret Politiet havde beholdt disse Breve. Politiet har ikke Ret til nogen af Delene. Politiet har for det første ikke Ret til at tilegne sig noget Menneskes Breve; det har ikke mere Ret til at tage Beatrices Breve end mine eller et andet her tilstedeværende Medlems Breve. Det har ikke Ret til at læse hendes Breve eller ændre, og heller ikke Lov til at beholde dem. Det er heller ikke oplyst, hvorfor Politiet har turdet tillade sig at tage hendes Breve og læse dem og beholde dem. Den højtærede Justitsminister omtalte dernæst den desværre gængse Indtrængen i Boligen og bortjaa fra Tilfældet „Beatrice“, der er blevet forplumret derved, at det er Viceværtten, der har lukket op for Lejligheden. Men den højtærede Justitsminister fremkom med en almindelig Udtalelse om, at han ikke kunde anerkende, at det var i Strid med Grundloven, at Politiet tillod sig, naar det fandt det nødvendigt og passende, at trænge ind i en Borgers Bolig. Jeg skal tillade mig at fremhæve, at der staar udtrykkelig i Grundloven, at Boligen er ukraenkkelig. Man har et Fortrolningsgrundlag, og jeg erindrer vist ikke fejl, naar jeg siger, at den højtærede Justitsminister selv i en tidligere Tale her i Tinget har henvist til dette Fortrolningsgrundlag, som er § 10 i Lovens 4de Februar 1871 om Politiet uden for København. Der staar nemlig et Par Ord, som oplyse om Lovgivningsmagts Forstaelse af Grundlovens Bestemmelse paa dette Punkt, idet der staar: „Ligeledes maa Politiet med Magt staffe sig Afgang til et Hus, naar der er stellig Grund til at antage, at en Forbrydelse begaas sammesteds“. Men uden for dette Tilfælde maa man slutte o contrario, at der ikke kan være Tale om, at Politiet kan trænge ind i en Bolig; men kun naar der er stellig Grund til at frygte, at der just i dette Øjeblik begaas en Forbrydelse, kan Politiet trænge ind, og der maa naturligvis dert være det Moment indeholdt, at Politiet skal forjøre paa, at forhindre, at Forbrydelsen begaas. Dette gør det tilladeligt at trænge ind i

Boligen, men naar der ikke er Forventning om noget saadant, er der ikke nogen Ret for Politiet til i noget Tilfælde at trænge ind i en Bolig. Der var nu i det konkrete Tilfælde, her har været Tale om, slet ikke Tale om nogen Frygt for, at en Forbrydelse skulde blive begaaet. Der er ogsaa mange andre Tilfælde i Praksis her i Kjøbenhavn, hvor Politiet trænger ind i en Bolig og foretager Husundersøgelse, uden at der er nogen som helst Grund til at antage, at en Forbrydelse begaas paa det Tidspunkt, da Indtrængningen finder Sted eller kan afværiges ved Politiets Indtrængen. Det er i højeste Grad ubelidt, at den højtærede Justitsminister ved sine Udtalelser her Dag, synes at ville støtte denne Praksis, som er ganske grundlovsstridig. Jeg har dernæst et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Kjøge (Alberti). Det ærede Medlems Tale i Gaar begyndte med en bestreden Tvivl om, hvorvidt han overhovedet burde holde denne Tale. Det har min fuldkomne Sympati, at det ærede Medlem ikke veg tilbage for selv i det alvorlige Øjeblik af holde sin spøgfulde Tale, og Grundten dertil er saamænd ikke den, at den strømmende over at personlig Elfskædighed mod mig, men fordi det virkelig var en god Spøg. Jeg sætter Pris paa den, men jeg maa dog tillade mig at imødegaa et Par af de spøgfulde Bemærkninger, som det ærede Medlem brugte, thi man kan undertiden, for at sige en Bittighed, maaatte tillade sig at misbruge en lille Smule Ord, som de, til hvilke man retter disse spøgfulde Bemærkninger, have brugt, og jeg mener, at det ærede Medlem noget forvængede, om jeg saa maa sige, ja det skal ikke være uelstændigt, men dog tog et Par af mine Udtalelser i en lidt fejlagtig Betydning. Det ærede Medlem syntes oprørt over, at jeg kunde tænke mig, at ærede Medlemmer her benyttede Finanslovens 1ste Behandling til at bære „Dun til deres egen Rede“. Hvis denne Øtring skulde opfattes saaledes, som det ærede Medlem opfattede den, at man fløjtede for sine Vælgere, som det ærede Medlem sagde, saa synes jeg ogsaa, at det var i høj Grad forargeligt. Men jeg mente ingenlunde det, jeg mente blot, at man benyttede Lejligheden under Finanslovens 1ste Behandling til at omtale saadanne Forhold, som særlig gøre sig gældende i ens egen Valgkreds. Enten paataaler man Mangle, som finde Sted der, og som man ønsker afhjulpne, eller man fremhæver lokale fortræffelige Forhold som Foranledning til, at Regeringen burde have Opmærksomheden henvendt paa, om man ikke skal bruge denne